

**Да познаваме Йехова, вечния Бог,
в Неговата милост, милосърдия и вярност**

Пасажи от Писанията: Ер. 2:19; 10:10а; 11:20; 20:12;

Плач. 3:22-25; 5:19

I. Еремия често се обръщаше към Бога с името Йехова на Силите – Ер. 2:19; 5:14; 6:9; 7:21; 9:7, 15, 17; 11:17; 20:12:

- А. „Господ [Йехова] е истинският Бог, / живият Бог и вечният Цар“ (букв.) – 10:10а:
1. Името *Йехова* означава „Аз Съм, Който Съм“ и показва, че Йехова е Вечният, Този, Който е бил в миналото, Който се намира в настоящето, и Който ще бъде в бъдещето завинаги – Изх. 3:14; Откр. 1:4:
 - а. Йехова е самосъществуващият и вечносъществуващ Бог. Той съществува вечно, без начало и без край – Изх. 3:14.
 - б. Думите *Аз Съм* обозначават Този, Който не разчита на нищо друго, освен на Самия Себе Си – Йн. 8:24, 28, 58.
 2. Йехова е Единственият, Който е, и ние трябва да вярваме, че Той е – Евр. 11:6.
 3. Бидейки *Аз Съм*, Йехова е Всесъдържащият, реалността на всички положителни неща и на всичко, от което се нуждаят Неговите хора – Йн. 6:35; 8:12; 10:14; 11:25; 14:6.
 4. С изключение на Йехова, всичко останало е нищо. Той е Единственият, Който е, Единственият, Който реално съществува – Евр. 11:6.
- Б. „О, Господи [Йехова] на Силите, Който съдиш праведно, / Който изпитваш вътрешностите и сърцето“ – Ер. 11:20:
1. Титлата *Йехова на Силите* показва, че Йехова Бог е Могъщият Господ на небесните войнства, Предводителят на всички войнства – 20:12; 30:8; 48:1; 50:18; 3 Царе 22:19.
 2. Йехова на Силите е Царят на славата, Силният и Могъщият. Той е Йехова на войските – Пс. 24:8, 10.
 3. Царят на славата, Йехова на Силите, е завършеният Триединен Бог, възплътен в победоносния и идещ Христос.
 4. Царят на славата идва като възплътеният, разпънат и възкресен Христос, за да завладее земята и да я направи Свое царство:
 - а. Йехова на Силите прави да престанат войните до края на земята. Той ще бъде възвишен сред народите и ще бъде възвишен на земята – 46:9-10.
 - б. Йехова на Силите има власт да царува над всички народи. В ръката Си Той държи властта за сваляне на царе и за поставяне на царе – Дан. 2:21.
 5. Във време, в което свещеничеството бе отпаднало и запустяло, Бог разкри името Си като Йехова на Силите. Това показва, че когато Неговото управление се намирало в едно толкова запустяло състояние, Той възнамеряваше да дойде и да царува над цялата ситуация за въвеждането на Своего царство – 1 Царе 1:3.

II. „Ти, Господи [Йехова], пребъдваш довека; / Престолът Ти е от род в род“ (букв.) – Плач. 5:19:

- А. Фактът, че в 19-ти стих Еремия премести своя взор от себе си към Бога, е един признак за вечното съществуване на Бога и за Неговото непроменимо управление.
- Б. Ерусалим бе завладян, храмът бе опожарен и Божият народ бе отведен в робство, но Йехова, Господарят на вселената, продължава да упражнява Своего управление.
- В. Фразата *Ти, Господи [Йехова], пребъдваш довека* показва, че Бог е вечен и че Той не се променя – 19-ти стих.
1. Бог остава непроменим. Той не е подвластен на никакви промени, свързани с различни обкръжаващи среди и обстоятелства – Пс. 90:2; Римл. 16:25-26.
 2. В човешката сфера стават най-различни промени, но във вечното съществуване на Бога няма никакви изменения. Той завинаги си остава същият.
 3. Авраам „призова името на Йехова, Вечния Бог“ – Бит. 21:33:

- а. На еврейски името *Вечният Бог е Ел Олам*. Думата *Ел* означава „Могъщият“, а *Олам* означава „вечен“ или „вечност“ и произлиза от еврейския корен със значение „скривам“ или „покривам“.
 - б. Божествената титла *Ел Олам* говори за вечния живот – вж. Йн. 1:1, 4.
 - в. Когато Авраам призова Йехова, Вечния Могъщ Бог, той преживя Бога като вечно живеещия, скрит и тайнствен Бог, Който е вечният живот.
- Г. Фразата *Престолът Ти е от род в род* обозначава Божието вечно и неизменно управление – Плач. 5:19; Пс. 45:6; 93:2; Откр. 4:2-3:
- 1. Божият престол е без начало и без край. Той съществува из род в род.
 - 2. Това, което Еремия написа в края на книгата Плачът на Еремия относно Божието вечно същество и непроменимо управление, със сигурност е нещо божествено:
 - а. Думите на Еремия относно Божието вечно същество и Неговия престол са ясен признак на това, че в написването на книгата Плачът на Еремия, пророкът се докосна до Божията икономика.
 - б. Еремия излезе от собствените си човешки чувства, докосна Божията личност и Божия престол и влезе в Божията божественост.
- Д. В Новия Ерусалим Бог ще бъде напълно разкрит в личността Си като вечният Цар и Неговото управление ще се разкрие като Неговото вечно, непоклатимо царство. Тези две неща са непоклатимата основа на Неговото взаимоотношение с Неговите хора – Евр. 12:28; Откр. 22:3.
- III. „Заради милостите на Господа ние не се довършихме, защото милосърдията Му не свършват. / Те се подновяват всяка сутрин, / голяма е Твоята вярност“ – Плач. 3:22-23:**
- А. Йехова се яви на Еремия и каза: „Привлякох те с милост“ (букв.) – Ер. 31:3:
- 1. Милостта на Йехова е скъпоценна, вечна и по-възвишена от небесата. Тя ни води към Христос като крайъгълния камък за Божията сграда – Пс. 36:7, 9-10; 108:4; 118:1-4, 22-29; 136:1, 26.
 - 2. В 103-ти Псалм се говори за историята на Бога в Неговата милост и милосърдия, изразени в Неговото прощаване на греховете, в изцелението, изкуплението и грижата за Неговия народ.
 - 3. Псалмистът каза на Йехова: „Чрез Твоето изобилно милосърдие / аз ще вляза в дома Ти“ – 5:7:
 - а. Всеки, който имаше привилегията да влезе в храма на хълма Сион, със сигурност се намираще под Божието милосърдие.
 - б. Всъщност самото влизане в храма бе едно наслаждение на изобилието на Божието милосърдие.
 - в. Да размишляваме над милосърдието на Йехова в Неговия храм, означава да докосваме Неговото милосърдие в църквата.
 - 4. В 101-ви Псалм виждаме как Христос ще царува над земята с милост и правосъдие.
- Б. Израелтяните се бяха провалили, но Божиите милосърдия запазиха остатъка от Израел за извършването на Божията икономика – Плач. 3:22-23:
- 1. Милосърдието е по-дълбоко, по-фино и по-богато от милостта – Римл. 9:15; Пс. 103:8.
 - 2. Милосърдието обозначава Божията вътрешна обич, произлизаща от Неговата любяща същност – 2 Кор. 1:3; Як. 5:11; Лк. 6:36.
 - 3. Христос дойде на земята заради Божиите милостиви милосърдия – 1:78.
 - 4. Милосърдията на Йехова „се подновяват всяка сутрин“ – Плач. 3:23:
 - а. Стих 23а показва, че всяка сутрин Еремия се свързваше с Господа като с Милосърдния.
 - б. Чрез свързването си с Господа Еремия получи слово относно Божията милост, милосърдия и вярност.
- В. Еремия каза на Йехова: „Голяма е верността Ти“ – стих 23б:
- 1. Божиите милосърдия не свършват, защото Бог е Верният – Пс. 57:10.
 - 2. Бог е верен на словото Си. Той не може да се отрече от Себе Си. Той не може да се отрече от собствената Си природа и същество – 2 Тим. 2:13.
 - 3. Във верността Си Бог ни е призовал в общението на Своя Син. Той ще ни пази в това участие и наслаждение във верността Си – 1 Кор. 1:9.

4. Верният Бог, Който ни е призовал, също така ще ни освети напълно и ще запази цялото ни същество непокътнато – 1 Сол. 5:23-24.
- IV. „Господ [Йехова] е мой дял, казва душата ми; / затова ще се надявам на Него“ – Плач. 3:24:**
- А. Думите на Еремия относно това, че Йехова е наш дял и наша надежда, носят новозаветен привкус – Кол. 1:12, 27:
1. Еремия се наслаждаваше на Йехова като на свой дял. Той не се надяваше на себе си, нито на нещо друго, а само на Йехова – Плач. 3:24:
 - а. От една страна, Еремия осъзна, че Бог е Бог на милостта, че Той е милосърден и че Неговото слово е вярно.
 - б. От друга страна, Еремия осъзна, че ние трябва да продължаваме да се свързваме с Господа всяка сутрин, че трябва да влагаме цялата си надежда в Него, да Го чакаме и да призоваваме името Му – стих. 23-25, 55.
 2. Когато псалмистът влезе в Божието светилище и получи божествено видение и поглед върху собствената си ситуация, той каза, че Бог е негов дял завинаги – Пс. 73:17, 26:
 - а. В Божието светилище псалмистът получи наставление да приеме единствено Самия Бог за свой дял, и нищо друго – 26-ти стих.
 - б. Божието намерение по отношение на Неговите вярващи е те да намерят всичко в Него и да не се отвличат от съвършеното си наслаждение на Него.
- Б. „Благ е Господ [Йехова] към онези, които Го чакат, / към душата, която Го търси“ – Плач. 3:25:
1. Въпреки че Бог е истинен, жив, милосърден и верен, Той често пъти забавя изпълнението на словото Си, за да изпита народа Си – Пс. 27:14; 130:6; Ис. 8:17; 30:18; 64:4.
 2. Да чакаме вечния Бог, означава да сложим край на себе си. С други думи, ние спираме себе си по отношение на своето живеене, работа и действие и приемаме Бога в Христос като свой живот, своя личност и свой заместител – 40:28, 31:
 - а. Трябва да научим урока да чакаме Господа – 30:18.
 - б. Днес все още не е настъпил часът на окончателната завършеност и затова трябва да чакаме Господа – 64:4.
 3. Чакайки Господа, ние трябва да Го търсим и да Го призоваваме:
 - а. „Ще Ме потърсите и ще Ме намерите, като Ме потърсите с цялото си сърце“ – Ер. 29:13.
 - б. „Извикай към Мен и ще ти отговоря, и ще ти покажа велики и тайни неща, които не знаеш“ – 33:3.